

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 10. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137201485600/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

om og satte sig ind i Stuen til de andre Damer for at drikke Chokolade. Fru Jessen spurgte nu til hendes Tilstand og fik det Svar, at Jens var kørt efter Madammen. Hvorpaa Gæsten fór op og erklærede, at i saadant et Hus vilde hun ikke være, fik spændt for og kørte hjem.

Senere kom Jens med Madammen, men først kom jeg. Thi da Jordemoderen arriverede — Madam Mencke hed hun, og fordrunken var hun — laa jeg i Sengen ved Siden af Moder, og Moder sagde til hende:

— De kommer for sent, Madam Mencke!

Madam Menckes Ægteskab var mærkeligt. Hun var Jordemoder, hendes Mand var Ligkistesnedker. Og de havde hver sin Kiste staaende til at sove til Middag i. Hun var fordrunken, han Afholdsmand. Men trods alt var deres Ægteskab alligevel ganske harmonisk . . . dog barnløst.

Madam Mencke tog altsaa hin 6te Marts Affære, svøbte mig og gjorde ved mig, hvad der skulde gøres. Men fuld var hun og tumlede fælt med mig. Snart havde jeg Hovedet nedad og snart Benene. Jeg tænker, det er Grunden til, at jeg altid senere har været lidt underlig . . .

Proprietær Jessen — Fru Jessens Mand — havde lovet at staa Fadder, hvis jeg blev en Dreng. Fru Jessen, som var meget nærig, bad til, at jeg maatte blive en Pige, men min Moder lovede hende, at hvis jeg blev en Pige, skulde hun selv komme til at staa Fadder. Nu blev jeg altsaa en Dreng, og Jessen gav mig det behørigte Sølvtoj. Jeg husker ham som en lille munter, kuglerund Mand, som jeg holdt meget af. Han forærede mig hvert Aar til min Fødselsdag en Specie, en uhyre Sum. Desværre bortkaldtes denne elskelige Mand altfor tidligt. Hans Enke gav mig intet. Heraf rimeligvis mit „Kvindehad“.

* * *

Jeg har ikke, som andre store „Lygter“, Erindringer fra min Vuggetid. Det første, jeg husker, er fra mit sjette Aar.

Jeg sad paa Dørtrinet ind til Spisekamret, og inde i Spisekamret stod Moder og øste Mel op af en Tønde. Saa kom Røde Hanne farende og raabte, at Kongen var død.